
Lőrinczi Ágnes**Pilinszky**

Felhők összeölelkeznek
távolodik a múlt,
ahol majd csend lesz
ott kezdődik az út.

Tanítás

csak füleld
a halak hangját
a levegőt röptükben átszelik a lábad alatt
keresheted ugyan a könyvekben
megdöbbentő a szavak fuldoklása

a tudomány szétesik

szívedben keresed
a csendben
ott a bölcs

megérted végre az áhított meleget
közelség kell
s egy egész élet

addig is csak méregesd
magadban a csendet

Kötéltánc

Csak táncolj
ne nézz le
ne érezd hogy kötél
kötve vagy ha kötetlen is
gúzsba kötve ne élj

Ne köss ki
Mint papírsárkányt húzd a kötelet
Vigyázz, felkötik aki száguld

Csak lépj
csak táncolj
csak úgy közeledj
távolodj közben
ha távol vagy
hát kötődj
csak lépj
csak táncolj kötéltáncos

Egyensúlyozz
ne nézz semerre
az életed a fontos
talán a halálod is lehetne az
akkor inkább mélyre nézz
nagyon mélyre
a szemed fenekére
be a vesédbbe nézz
ne inogj
ne botorkálj
csak táncolj kötéltáncos

Mérlegelj
ellensúlyozz
jót a rosszal
meg vice versa
csak csináld
ne ácsorogj
a Föld forog
csak táncolj kötéltáncos

Csak lépj
nagyon halkan
- hallod-e a ketyegést
a mozgást
a lépést

Ne válaszolj

Neked csak az van
a lépted
az egyensúly
meg a tánc
táncolj hát kötél táncos

Tapsra ne várj
ne is akard
csak le ne lépj
csak színre ne
csak menj tovább
amíg bírod
ha nem
hát akkor leginkább
kell az egyensúly
csak el ne billenj
le ne ess
fel ne add
ne gondolkozz
csak ugrálj
csak lépj
csak táncolj
neked ez van
ez a feladat
tenned kell
szeretned
lépj csak tovább
közelíts
távolodj
mozogj
meg ne állj
csak táncolj bátran
kötél táncos

Budapest táncraperdül

Lépten-nyomon, te.
Lépten-nyomon, én.
Lépteinkkel egyre közeledünk;
találkozunk a Ferenciek terén.

Minden hópehelynyi távolság
gondolatpernyével közelít,
egyre csak, minket -
Budapest libeghet-ringhet.

S már látlak is,
már érzem is, lám,
tekintetünk találkoztával,
Budapest táncraperdül.

Életem ritmusa

Reggel: kakaó.
Este: pizsamaosztás.
Napközben: megtervezett spontaneitás.

Posztkolonializmus

évszázadokig mosták a feketét
tettek fehér rendet
oszt elmentek
maradt a végtelen szürke
megerőszakolt
körülhatárolt
összefaricskált forróság
őskiáltás
újra alkotása annak ami hajdan volt

megtörtént ami megtörtént
ribanc jelenből ki kovácsolhatna szűz múltat

lázasan írnak
rendezik vissza azt ami volt
érzések festményeit komponálják
újra nap mint nap
kihordják a fehér piszkot

tanult elméletek
új rendet teremteni
kell a fegyver a fátyol a kendő
kell erőszak szeretet meddő
kell asszony mégsem elegendő
kell gyermek
a sok áldozat

visszafordítható az idő

csak bocsánat van a bűnre
mi örökkön megmarad
mert időtlen az én-te ellentéte
a mi-ti harca,
mint sakktablán
a fekete-fehér játszma
s hogy valaki feltalálta
az csak véletlen egybeesése
időnek s helynek
szerencsés átformálása
az ellentéteknek

Michel

Lejegyeztem valahova mosolyod,
most nem találok,
pedig végiglapoztam
az étlapokat
sőt, kedvenc borodat
is megittuk,
bárcsak mámor lennék,
de józan vagyok,
álmodom.
S te már rég
nem vagy itt.

Örökségem

porosodjon a könyv;
-csak a tiszta szót,
az anyámét,
gyerekkorom dalait,
nagyapám hangját
ami bennem él s csirát hajt,
apám tartásának színskáláját
ügyetlen mozdulataim dallama,
ezeket édesgetem.

gyerekeim mosolyát a szív
nem az ész táplálja

az értelem teremt rendet
kontrollálható káoszt
véges végtelent
lehetőséget
szabadságot, csendben
száguldozást
esést a szívnek
dobbantást
újabb könyvekhez könnyeket
értelmem ad

Ma I.

ülök mozdulatlan
létem
egyik gondolatból a másikba
csorog

ma nem öntöztem meg
a virágokat
s a büntől
széthasad a szám
magamba harapok

ma csikorog
szemeim mögött a jóság
könnyként pattan ki a szó
amit mondtál

ha remegni tudna
az ég ma
virágokra hullva omolna öledbe

Ma II.

Van egy fénypontja
a mának,
a virágok nekem
trombitálnak.

Lőrinczi Ágnes önmagáról

1974-ben születtem Marosvásárhelyen. Legkisebb gyerek révén én voltam Vacak, jóapám Vaccinak szólított. Azóta sem tudok megválni ettől a szereptől, bár a nevem azóta már a családban is Ágnes. Egyedülálló diákanyaként kiérdemeltem nevem. Néha bohóc, néha meg visszavonuló megfigyelő, vagy mások szemével épp résztvevő, ezek a szerepeim. Ebből kiindulva, vagy talán ennek ellenére is állandó társam az elmélkedés. Az írás számomra szükséglet, gondolataim és érzéseim letisztázása, valamiféle belső, néma beszélgetés a léttel. Lőrinczi leány vagyok,

többször is hangsúlyozták szüleim, de még mindig nem ismertem meg eléggé a Lőrincziet. Inkább csak önmagamat...

1994-ben, költöztem Svédországba. Házasságunk alapján Borg Agnes-ként léptem színre - 20 évesen. Ismét gyerekként, svédül gügyögve mások számára teljesen ismeretlen lévén önmagam újraalkotása, folytatása lett a kezdetnek. Jelenleg Lundban élek. Tizenkét évi ittlétem summázásával két egészséges és boldog gyereket, egy aránylag nem hátborzongató válást meg két mesteri végzettséget - magyar irodalom meg államtudomány terén - mondhatok magaménak. Ennyi, ami jogilag hiteles és dokumentált, minden többi imitt-amott barátságként, szeretetként, versként vagy lomként van jelen életem színterén. Mint mindenki másnál. Minden erőmmel azon dolgoztam és dolgozom, hogy olyan legyek, mint bárki más, igyekezeteim éveit alatt kezdem elfogadni azt, aki vagyok. Remélem, hamarosan többet látok magam körül: nyárral kezdődőleg már nem diák, hanem munkanélküli leszek.

A számomra értékesebb közel 50 versemet mostanában javítottam át és kiadásra várnak. Igaz még sem kiadó sem támogatóm nincs. A kötet címe pedig *Anyák verse, versek verse* - lenne.